

Sygn. akt VU 481/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

sprawy z wniosku Z. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o prawo do wypłaty emerytury

na skutek odwołania Z. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 18 marca 2013 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 481/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 marca 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił ubezpieczonej Z. R. uchylenia decyzji z dnia 6 października 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku.

W dniu 9 kwietnia 2013 roku ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji do Sądu, wnosząc o jej zmianę i podjęcie wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku podnosząc, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, w sprawie sygn. K 2/12.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona Z. R., urodzona w dniu (...), w dniu 6 czerwca 2007 roku złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w T. M.. wniosek o przyznanie emerytury.

Decyzją z dnia 19 czerwca 2007 roku, organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury **poczynając od dnia 1 czerwca 2007 roku, tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku** (dowód: decyzja z dnia 1 czerwca 2007 roku k.29, wniosek o emeryturę k..l w aktach rentowych).

Ubezpieczona od 1989 roku do dnia 31 marca 2012 roku była pracownikiem (...) w K.Filia w P., dawniej Akademii (...)w P.. Kolejnymi decyzjami, ZUS dokonywał przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego

po przyznaniu emerytury. Każdorazowo ubezpieczona wskazywała, iż nadal pozostaje w zatrudnieniu (okoliczności bezsporne).

Decyzją z dnia 6 października 2011 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. wstrzymał z urzędu prawo ubezpieczonej do emerytury poczynając od dnia 1 października 2011 roku z powodu nie rozwiązania stosunku pracy przed dniem nabycia prawa do emerytury (dowód: decyzja z dnia 6 października 2012 roku k.133 akt rentowych.)

W dniu 12 kwietnia 2012 roku ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o wznowienie wypłaty emerytury (dowód: wniosek k. 137 w aktach rentowych).

Decyzją z dnia 30 kwietnia 2013 roku, organ rentowy podjął wypłatę emerytury od dnia 1 kwietnia 2012 roku (dowód: decyzja z dnia 30 kwietnia 2013 roku k.146 akt ZUS).

W dniu 23 listopada 2012 roku ubezpieczona wniosła do ZUS wniosek o podjęcie należnej jej emerytury od dnia 1 października 2011 roku i wypłaty jej wraz z ustawowymi odsetkami (dowód: wniosek ubezpieczonej k-22 akt ZUS).

Zaskarżoną decyzją z dnia 18 marca 2013 roku, organ rentowy odmówił uchylecia decyzji z dnia 6 października 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo wnioskodawczym do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 31 marca 2012 roku (dowód: decyzja z dnia 18 marca 2013 roku k.24 w aktach rentowych).

Sąd Okręgowy—Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Odwołanie jest nieuzasadnione i jako takie podlega oddaleniu.

Dokonując oceny zasadności wniesionego przez ubezpieczoną odwołania przypomnieć należy zasady realizacji prawa do emerytury i ich ewaluowanie na przestrzeni ostatnich lat. Wskazać przy tym należy, iż teoretycznie istnieją dwie możliwości ustalenia treści ryzyka emerytalnego: albo treścią ryzyka jest osiągnięcie określonego przez ustawę wieku emerytalnego, czyli zdarzenia prawnego uzasadniającego realizację prawa do emerytury, niezależnie od dalszego zatrudnienia albo jest to prawo, do zrealizowania którego konieczne jest odejście z rynku pracy po osiągnięciu określonego wieku emerytalnego.

Poczynając od dnia 1 stycznia 1999 r., tj. od wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) do dnia 30 czerwca 2000 r. do realizacji nabytego prawa do emerytury

wystarczyło osiągnięcie wieku emerytalnego. Od dnia 1 lipca 2000 r. do dnia 7 stycznia 2009 r. treścią ryzyka było zaprzestanie pracy, a od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. ponownie do realizacji prawa wystarczyło osiągnięcie wieku emerytalnego.

Od 1 stycznia 2011 r. stan prawny uległ ponownej zmianie. Do powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach został dodany - przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia

2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2010.257.1726) - **art. 103a**, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z art. 28 powołanej wyżej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed 1 stycznia

2011 roku. przepis art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS stosuje się poczynając od 1 października 2011 r. Organ rentowy, który wydał decyzję o wstrzymaniu wypłaty emerytury od 1 października 2011 r. zastosował

wobec skarżącej obowiązujący wówczas przepis art. 103a ustawy emerytalnej, którym był związany, albowiem nie jest uprawniony do badania zgodności przepisów prawa z Konstytucją. Oczywiście ma rację skarżąca, iż po wydaniu przez organ rentowy decyzji z dnia 4 października 2011 roku, wstrzymującej z urzędu prawo ubezpieczonej do emerytury, stan prawny uległ istotnej zmianie, gdyż w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12 (Dz. U. 2012/1285) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że **art. 28** ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z **art. 103a** ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., **w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.** Z dniem 22 listopada

2012 r., tj. z dniem publikacji tegoż wyroku w Dzienniku Ustaw, art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2010.257.1726) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób,

które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, został wobec osób, które nabyły prawo do emerytury w reżimie prawnym niewymagającym rozwiązania stosunku pracy, uznany za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP.

W ocenie Sądu Okręgowego treść powołanego wyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie zmienia jednak sytuacji ubezpieczonej, gdyż rozstrzygnięcie to nie znajduje do niej zastosowania, zważywszy na fakt, że prawo do emerytury nabyła **w dniu 1 czerwca 2007 roku**, a więc w stanie prawnym, w którym obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, będący w swej treści odpowiednikiem aktualnie obowiązującego art. 103 a ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z powyższego wynika, że w reżimie prawnym, w którym ubezpieczona nabyła prawo do świadczenia emerytalnego, nie było możliwości pobierania tegoż świadczenia bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, dlatego też emerytura skarżącej została zawieszona. W przedmiocie zaś zgodności z Konstytucją przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązującego od dnia 1 lipca 2000 r. do 7 stycznia 2009 r., na podstawie którego zawieszono wnioskodawczyni prawo do emerytury w 2006 r. wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. SK 45/04 (OTK -A 2006, nr 2, poz. 15) Trybunał uznał, że przepis ten jest zgodny z Konstytucją, nie narusza zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady nie działania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych, czy obowiązku wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniego *vacatio legis*. Trybunał uznał tym samym, że ustawodawca ma prawo uzależnić podjęcie wypłaty emerytury od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, a rozwiązanie to, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie narusza zasady równości. W uzasadnieniu wskazał, że do ustawodawcy należy precyzyjne określenie kryteriów nabycia i korzystania z prawa do emerytury. Ma on przy tym szeroki zakres swobody pod warunkiem poszanowania istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego. Wobec przedstawionej istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego, Konstytucja nie zawiera nakazu zagwarantowania świadczeń emerytalnych osobom kontynuującym działalność zawodową. W tym kontekście rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą

stanowi cechę istotną, uzasadniającą efektywne korzystanie z prawa do świadczeń emerytalnych. Osoby, które postanowiły nie rozwiązywać stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, nie mają wspólnej cechy istotnej z punktu widzenia realizacji prawa do emerytury. Nadto wskazać należy, iż Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 2013 roku, wydanym w sprawie sygn. akt HUK 299/12 stwierdził, iż obowiązek rozwiązania stosunku pracy z

dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, **które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku**. Przepis art. 103a ustawy będzie miał nadal zastosowanie w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później tj. od stycznia 2012 roku.

Konkludując, stwierdzić należy, iż decyzja organu rentowego odpowiada prawu i dlatego też, Sąd Okręgowy uznając wniesione odwołanie za niezasadne, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c, orzekł jak w sentencji orzeczenia.